

Η διεθνής κοινότητα έχει καθιερώσει να εορτάζεται κάθε χρόνο η 5η Ιουνίου ως "Διεθνής Ημέρα της Οικολογίας και του Περιβάλλοντος" θεωρώντας την προστασία της Φύσης ως ζήτημα ύψιστης σημασίας για την Ανθρωπότητα και αποσκοπώντας στην ευαισθητοποίηση και επιτακτική ανάγκη συνεργασίας όλων για τη σωτηρία του Πλανήτη.

Έχει καταστεί πλέον κοινός τόπος ότι ο άνθρωπος για να συνεχίσει να ζει στη Γη οφείλει να σεβαστεί το δώρο που του προσέφερε ο Θεός δημιουργώντας τον Κόσμο εκ του μηδενός και θέτοντας στον άνθρωπο πνευματικές αρχές, τρόπους αγωγής και διαπαιδαγώγησης που να διέπονται από την επίγνωση της ιερότητας της Δημιουργίας.

Οι κατά καιρούς παγκόσμιες διασκέψεις για το Περιβάλλον καταγράφουν τις διάφορες μορφές του προβλήματος της καταστροφής του. Τα αποθέματα πόσιμου νερού ελαττώνονται δραματικά ενώ μεγάλες ποσότητες του μολύνονται. Η αλόγιστη υπερκατανάλωση ορυκτών καυσίμων παράγει μολυσμένους ρύπους που καθιστούν την αναπνοή επικίνδυνη. Τα δάση, οι πνεύμονες της γης, καταστρέφονται και το φαινόμενο του θερμοκηπίου προκαλεί βίαια καιρικά φαινόμενα. Τα κάθε είδους απόβλητα προκαλούν αλυσιδωτές αλλοιώσεις. Οι αλλεπάλληλοι πόλεμοι, σε κάθε γωνιά του πλανήτη, εκτός από την καταστροφή της ζωής και της φύσης στην εκάστοτε συγκεκριμένη περιοχή, εξαπολύουν εφιαλτικές πηγές μόλυνσης που εξακτινώνουν καταστροφικούς ρύπους σε τεράστιες εκτάσεις.

Ενώ καταγράφονται, λοιπόν, τα προβλήματα και οι απειλές από τη μόλυνση του περιβάλλοντος, δεν αντιμετωπίζεται όμως με έλικρινη και σεμνότητα η βασική τους αιτία, που είναι η κατάχρηση της προνομιακής θέσης του ανθρώπου μέσα στη Δημιουργία και της εντολής του Κτίστη να κατακυριεύσει της γης, με δύο λόγια η άρνηση τον Πλάστη.

Αυτή η έλλειψη σεβασμού προς τον Δημιουργό εκδηλώνεται με την απληστία, τον υπερκαταναλωτισμό, την διαρκώς αυξανόμενη διάθεση απόκτησης πλούτου, με ούσουδήποτε όρους και κάθε μέσον, ο οποίος πάλι δημιουργεί προβλήματα διάθεσης ή αποθήκευσης και έχει καυτηριασθεί ήδη από τον ίδιο τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό στην Παραβολή του άφρονος πλουσίου.

Προκύπτει, επομένως, το αίτημα της παραδοχής της κυριότητας του Δημιουργού στη Φύση, δηλαδή η αναφορά στον ΘεόΠατέρα, τον Κτίστη του κόσμου και του ανθρώπου. Η εσωτερική ειρήνη, η "άνωθεν ειρήνη", δηλαδή ο Χριστός, είναι εκείνη που θα διασφαλίσει την ειρήνη και την ανακαίνιση του Κόσμου, εφόσον παγιωθεί στην ψυχή μας, εφόσον ο άνθρωπος ανακαινισθεί εν Κυρίω. Το οικολογικό πρόβλημα δεν λύεται με λόγους και έυχολογία.

Η Εκκλησία με βάση την Αγία Γραφή και την Πατερική διδασκαλία προτείνει την ορθοπραξία ως μόνη ασφαλή διέξοδο και θεραπεία. Ο χώρος της Εκκλησίας είναι το μοναδικό σημείο όπου βιώνεται η συμφιλίωση του ανθρώπου με την ύλη, τον φυσικό κόσμο. Η διδασκαλία της Εκκλησίας μας εμπεριέχει όλες τις αρχές που συνιστούν τον σύγχρονο όρο "Οικολογία". Η ασκητικότητα, η απλότητα, της ζωής, η φιλανθρωπία είναι αρχές που συμφιλιώνουν τον άνθρωπο με το περιβάλλον και παρέχουν τις προϋποθέσεις για τη

συνέχιση τῆς δημιουργικῆς δραστηριότητάς του πάνω στόν πλανήτη μας.

Συνοψίζοντας, ὀφείλουμε νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι, τό ὀικολογικό πρόβλημα εἶναι κατά κύριο λόγο πνευματικό καί ὅτι ἐναπόκειται στόν καθένα ἀπό ἐμᾶς νά κατακτήσει τήν πνευματική ἐλευθερία του περιορίζοντας τίς υλικές του ἀνάγκες, διασώζοντας ταυτόχρονα τή Δημιουργία. Εἶναι περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη φορά έντονο τό αἶτημα νά ἐπαναφέρουμε χωρίς ὄρους τόν Θεό στή ζωή μας, γιά νά παραδώσουμε στά παιδιά μας τόν κόσμο ὅπως μᾶς τόν χάρισε ὁ Δημιουργός.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου